

Шапутало се, говорило опрезно, помало са страхопоштовањем, да Фолксваген (VW) долази у Србију. У зениту кампање „Будућност Србије“ председника Александра Вучића ово полу-обећање одјекнуло је као пуцањ засенивши сва претходна. Личило је и на могуће и немогуће, да би у међувремену суптилно обишло цео круг и вратило се на место неизвесности: „И даље смо у игри и такмичимо се“.

Премда тише него пре и даље се шапуће и говори опрезно о аутомобилском гиганту. Разлоге треба тражити у великим очекивањима са српске стране: „Уколико би они[VW] евентуално дошли, то би био game changer и све би променило“, изјавио је председник у Блицу. И заиста, несумњиво да би се штошта променило. За Србију Фолксваген значи прегршт радних места, гаранцију стабилности скакутавих економских бројки и процват изабраног округа. Незахвално је, међутим, мерити побољшање услова живота и бројева у тренутку када су они на изузетно ниском нивоу. И промили тада праве озбиљну разлику.

Према либералним економистима на челу са Миланом Ђулибрком и Мијатом Лакићевићем, „рак рану“ српске привреде не представља повлашћено присуство страних, колико одсуство домаћих инвестиција. И ма колико власт била спремна да

На сигурном путу за „европски Бангладеш“

Пише: Стефан Танасијевић
среда, 12 јун 2019 15:24

упрегне националистичке дискурсе када упадне у неприлике, потезе наших политичара на многим пољима, а поготово у погледу инвестиционе политике, краси и одређује својеврсна идолатрија према свему што долази споља.

У конкретној лежи посебан облик идолопоклонства брижљиво баштињен и међу народом и међу властима чија је срж уверење да смо утолико ближе ЕУ уколико европске фирме неометано послују на српском тржишту. Ако овде производе и стварају профит, живећемо „европски“ безбрижно, а још безбрижније и боље ако се страна улагања у будућности повећају. Да би темељи тог уверења издржали „проверу“ и претрајали мора да се зажмури на свако могуће отрежњене.

Тако нам, на пример, истраживање Clean Clothes Campaign Србија посвећено условима рада у индустрији одевања, указује да је у у деловима јужне Србије пре у току стварање „европског Бангладеша“ него малог Париза. Калемљени префикс „европски“ оличење је безидејности српске политике и показатељ да све што земље на периферији Европе могу јесте да само личе на европске, мада не и да то суштински буду. Могу без проблема бити кућа ЕУ брендова, геј премијерке, Старбакса и Икее, али у погледу квалитета живота обећани степен „европеизације“ тешко да се може остварити. У том смислу

могуће је да Србија буде део европске породице народа, али једино као неки „европски Бангладеш“.

Модерна политичка историја Србије постаје утолико модернија уколико се, без довођења у питање, прихвати догма да су инвестиције показатељи развоја. За ту „безалтернативну модерност“ вреди прећутати и чињеницу да ниједна европска земља у транзицији није успела да се развије ослањањајући се на стране-директне инвестиције, а поготово не слепо се односећи према њима.

У Србији, међутим, стране инвестиције никада нису биле само бројке у годишњим извештајима. Оне овде имају и пресудан политички значај. Стране инвестиције пресудно обликују развојну политику и служе да „дају“ нови мандат без избора, или да „поправе“ непожељне резултате гласања. Избори су зато овде скоро и небитна ствар, било да су слободни или контролисани.

Док трају смене генерације политичара, тачније док старе генерације кроз политичке преображаје постају „нове“, једино што се не мења је континуитет српске економске политике. Премда су се, неспремне да „стегну каиш“ на време, неке власти опирале, та неспремност ипак није означавала жељу за прекидом политика (ауто)колонизације, већ пре прорачун зарад што дужег останка на власти. Вучић је политичкој динамици неоколонизације Србије дао „тврђи“ смисао те је она, уз наравно незаобилазно питање Косова и Метохије, постала камен темељац његове подршке споља, знак напретка и гарант идеје ступања у Европску унију.

На сигурном путу за „европски Бангладеш“

Пише: Стефан Танасијевић
среда, 12 јун 2019 15:24

На сигурном путу за „европски Бангладеш“

Пише: Стефан Танасијевић
среда, 12 јун 2019 15:24

